

## Forslag til folketingsbeslutning om den langsigtede boligpolitik.

Fremsat den 14. februar 1973 af *Dahlgård, Westergaard Andersen, Hilmar Bauwsgaard, Gudme og Gunnar Jensen.*

Folketinget opfordrer regeringen til at fremsætte de fornødne lovforslag til en langsigtet boligpolitik efter følgende retningslinier:

1. Der gennemføres pr. 1. april 1974 et frit boligmarked overalt i landet. I konsekvens heraf ophæves reglerne om huslejenævn og boliganvisning i boligreguleringslovens kap. II og VI.

2. I tilfælde, hvor huslejereguleringens ophævelse fører til, at der inden 31. marts 1975 fastsættes en husleje på mindst 25 pct. eller mindst 1.000 kr. på årsbasis ud over den efter den hidtidige ordning lovlige leje pr. 1. april 1974, ydes der lejerens kompensation for lejestigninger ud over de nævnte grænser, såfremt han var lejer pr. 1. april 1974 og på dette tidspunkt havde beboet lejligheden i mindst 3 år. Kompensationen udbetales til den pågældende i årlige rater, uanset om han senere fraflytter lejligheden. Kompensationen aftrappes gradvis og bortfalder helt i 1984. Kompensationen udbetales og finansieres af den primærkommune, hvori lejligheden er beliggende. I Københavnsområdet finansieres kompensationen af de tre amtskommuner samt København og Frederiksberg i fællesskab.

3. Private udlejningsejendomme pålægges en årlig afgift på 60 pct. af forskellen mellem den faktiske lejeindtægt og den omkostningsbestemte leje. Afgiften tilkommer vedkommende primærkommune, i hovedstadsområdet de tre amtskommuner, København og Frederiksberg i fællesskab.

4. For boliger i almennyttige boligselskaber fastlægger boligministeren hvert år forud for 1. april de nærmere regler for en

ajourføring af huslejerne på grundlag af den almindelige udvikling i huslejeniveauet og de almennyttige boligernes fordeling efter alder, kvalitet, udstyr og beliggenhed m.v. Huslejeløb, der ikke medgår til drift, forrentning og afdrag på gæld, vedligeholdelse og forbedring af de enkelte ejendomme, indbetales til boligselskabernes landsbyggefond.

5. Landsbyggefondens midler skal først og fremmest anvendes som en — efterhånden stigende — egenkapital i nyt almennyttigt byggeri bl. a. til nedbringelse af beboerindskuddene.

Der fastsættes endvidere regler om, i hvilket omfang landsbyggefondens midler kan anvendes til at imødegå midlertidige udlejningsvanskeligheder og endvidere til særlige miljømæssige forholdsregler og til eksperimentering.

6. Lejeværdien af ejerboliger fastsættes på grundlag af den til enhver tid seneste offentlige ejendomsvurdering og ved anvendelse af en realistisk procentsats fælles for alle ejerboliger. Der sker fradrag for renteudgifter af indestående prioriteter, reservefonds- og administrationsbidrag til kredit- og hypotekforeninger samt pålignede ejendomsskatter. Endvidere foretages et standardfradrag for vedligeholdelser på 1 pct. årlig af ejendomsvurderingen, dog højst 3.000 kr.

7. I tilfælde, hvor reglerne i pkt. 6 fører til en højere lejeværdi af egen bolig end 4 pct. af ejendomsværdien ved 14. almindelige vurdering — dog 6 pct. af værdien ud over 400.000 kr. — ydes der ejeren kompensation i form af et personligt årligt fradrag i den skattepligtige indkomst. Fradraget, der sva-

rer til den i 1. punktum omhandlede difference, aftrappes gradvis og bortfalder helt i 1984.

8. For pensionister i henhold til lovgivningen om folke- og invalidepension, der i en årrække har boet i den samme ejerbolig, etableres en ordning, som i almindelighed gør det økonomisk overkommeligt for de pågældende at forblive i den pågældende bolig.

9. De i lovgivningen indeholdte begrænsninger i adgangen til at opdele bestående ejendomme i ejerlejligheder ophæves. Det er dog en betingelse, at de pågældende lejligheder opfylder landsbyggelovens kvalitetskrav.

Beboerne i privatejede ejendomme skal have forkøbsret ved ejerskifte, og der skabes lånemuligheder med henblik på finansiering af udlejningsejendommens overgang til andelsboligformen.

10. Loven om 2½ pct. afgift på omsætningen af fast ejendom ophæves.

11. Der etableres nye finansieringsmuligheder i form af markedsførte, værdifaste obligationer for såvel almennyttigt som privat byggeri, og der skabes mulighed for at konvertere traditionelle obligationslån i forbindelse med de senere års byggeri til værdifaste obligationer. Rentesikringsordningen for nyt almennyttigt byggeri ophæves.

12. Kvadratmetertilskuddet til nyt byggeri („momsrefusionen“) ophæves.

13. Der nedsættes et sagkyndigt udvalg, der senest 1. oktober 1973 skal stille forslag til en ordning til afløsning af den nuværende boligsikringsordning.

14. Statens bygge- og boligfond ophæves i forbindelse med den løbende opgavefordelingsreform.

### *Bemærkninger til forslaget.*

#### *Almindelige bemærkninger.*

Boligpolitikken er en stor belastning for de offentlige budgetter og dermed for skatteyderne, fordi der direkte og indirekte gives meget store tilskud til boligproduktion og boligforbrug. Disse tilskud udgør for tiden ca. 5 milliarder kr. årligt med stærkt stigende tendens. Boligpolitikken er også en stor belastning for kapitalmarkedet. Boligbyggeriet udgør nemlig en stor del af de samlede investeringer, men opsparingen inden for boligsektoren er lille. Opsparingsunderskuddet i boligsektoren er således steget fra 1,2 milliarder kr. i 1960 til 5,5 milliarder kr. i 1970 og stadig med stærkt stigende tendens. Hertil kommer, at forvridningerne i huslejestruktur m.v. virker socialt tilfældigt og har medført en dårlig udnyttelse af den bestående boligmasse og nedsat arbejdsmæssig og samfundsmæssig mobilitet. En ny boligpolitik må rette op på disse skavanker, der tilsammen betyder en alvorlig belastning af samfundsøkonomien.

Der må på boligområdet skabes normale markedsf forhold, således at boligudgiften for den enkelte står i forhold til boligens størrelse, kvalitet, udstyr og beliggenhed. Kort sagt: Der må være forhold mellem en boligs værdi og dens pris. Dette kan kun opnås ved at ophæve de ekstraordinære huslejerestriktioner i de dele af landet, hvor dette ikke allerede er sket. I almindelighed vil dette ikke medføre de helt store fordyrelser af boligene, men i de tilfælde, hvor

frigivelsen af huslejen fører til væsentlige lejeforhøjelser, skal der gives de nuværende lejere en erstatning, der gradvis aftrappes. Erstatningen tilkommer den nuværende lejer, uanset om han flytter, og der opnås således også et frit boligmarked i den forstand, at den enkeltes økonomiske binding til en bestemt bolig ophører. I et samfund præget af inflation kan et frit boligmarked give anledning til inflationsgevinster, der tilfalder private udlejere, hvis ejendomme er erhvervet under tidligere tiders gunstigere omkostnings- og renteforhold. Det vil være rimeligt, at sådanne inflationsgevinster i det væsentlige inddrages af det offentlige. Det kan ske ved at belægge den til enhver tid værende forskel mellem den faktiske leje og den omkostningsbestemte leje med en afgift på 60 pct. Man opnår også herved et provenu, der kan dække det offentliges udgifter ved erstatning til lejerne, jøvnfør det foregående. I sammenhæng gør forslagene det muligt at opnå et fungerende frit boligmarked meget hurtigt, uden at der opstår urimelige inflationsgevinster til grundejerne, og uden at de nuværende boligindehavere pludselig får forrykket deres private økonomi.

Også de almennyttige boligselskaber skal normalisere deres huslejeafsættelse. Med henblik herpå foreslås det, at boligministeren årligt fastlægger en lejeregulering i det almennyttige byggeri på grundlag af den almindelige udvikling i huslejeniveauet og

kendskabet til de almennyttige boligernes fordeling efter alder, kvalitet, udstyr og beliggenhed. Den del af huslejeforhøjelsen i almennyttigt byggeri, der ikke medgår til vedligeholdelse og forbedringer af de enkelte ejendomme, indbetales til de almennyttige boligselskabers landsbyggefond med henblik på finansiering af nyt almennyttigt byggeri. Den således tilvejebragte kollektive opsparing inden for den almennyttige boligsektor anvendes bl. a. til en gradvis forøgelse af egenkapitalen i det almennyttige byggeri, herunder bl. a. til nedbringelse af de ofte meget høje beboerindskud, der kræves af lejere i nyt almennyttigt byggeri.

Beboerne i ejerboliger — og herved forstås både parcelhuse, ejerlejligheder og andelsboliger — skal have samme økonomiske vilkår som beboerne i tilsvarende udlejningslejligheder, og reglerne for disse ejerboliger skal udformes på en sådan måde, at de ikke virker inflatorisk på ejendomspriser og byggegrunde.

Den meget omdiskuterede „parcelhusfordel“ består i, at vi i dag beregner en meget lav lejeværdi (typisk  $3\frac{3}{4}$  pct.) af en meget lav ejendomsværdi. Her bør ske en rimelig forhøjelse samtidig med, at man fastholder standardfradraget for vedligeholdelsesudgifter inden for et vist maksimumsbeløb, f. eks. 3.000 kr. årligt. Denne målsætning vil medføre en vis stigning i boligudgiften for den enkelte. Der gives derfor de nuværende ejere compensation i form af et særligt fradrag i den skattepligtige indkomst, der gradvis aftrappes.

For sådanne beboere i ejerboliger, der som pensionister er uden arbejds- eller erhvervsindkomst, og som i adskillige år har boet i den samme ejerbolig, bør der udformes økonomiske ordninger, der gør det muligt for dem at blive i egen bolig. Enten bør de inden for visse grænser fritages for at skulle indtægtsføre lejeværdien af egen bolig, eller også bør opkrævningen udskydes efter samme system, som allerede gælder for ejendomsskatternes vedkommende.

$2\frac{1}{2}$  pct.s afgiften på omsætning af fast ejendom er en skat på at flytte. Den modvirker den ønskelige arbejdsmæssige og samfundsmæssige mobilitet og skal derfor ophæves.

Det er et udbredt ønske i befolkningen, at den enkelte får mulighed for at eje sin egen bolig og dermed også får mulighed for at forme sine daglige omgivelser. I et frit boligmarked, hvor der er ensartede vilkår for lejeboliger og ejerboliger, er der ingen saglig begrundelse for at opretholde restriktioner i adgangen til at oprette ejerlejligheder. Derfor bør der være fri adgang til at oprette ejerlejligheder, der opfylder landsbyggelovens kvalitets-

krav. Også de almennyttige boligselskaber bør, hvor beboerne ønsker det, opdele ejendommene i ejerlejligheder, ligesom der må skabes praktiske muligheder for, at udlejningsejendomme kan overgå til andelsboligformen.

Rentesikringsordningen, hvorefter staten i en årrække giver rentetilskud til nyt almennyttigt byggeri, foreslås afskaffet. Til erstatning for rentesikringsordningen og med henblik på at muliggøre en lav husleje i nybyggeri skabes der adgang til at finansiere nyt såvel almennyttigt som privat byggeri på grundlag af værdifaste obligationslån. Disse lån forrentes og afdrages med beløb, der hvert år reguleres efter pristal, og de vil derfor kunne opnås på gunstige rentevilkår, formentlig en rente på ca. 5 pct. i stedet for de normale obligationslån, der kræver 10-12 pct. rente. Der skal også skabes mulighed for, at det byggeri, der er opført i de senere år, kan omprioriteres til værdifaste obligationslån. De værdifaste obligationer repræsenterer en værdifuld mulighed for værdifast opsparing og vil derfor kunne afsættes til institutioner og personer, der er interesseret i at foretage langsigtet opsparing.

Med henblik på at opnå en væsentlig aflastning af statsfinanserne afskaffes kvadratmetertilskuddet til nyt byggeri (den tidligere „momsrefusion“).

I et frit boligmarked, hvor huslejen i princippet aftales mellem ejer og lejer, kan boligsikringsordningen ikke opretholdes i sin nuværende skikkelse. Begrebet „husstandsindkomst“ bliver i øvrigt mindre og mindre egnet som kriterium for tilmåling af sociale ydelser, herunder boligsikring. Der vil imidlertid stadig være behov for, at det offentlige kan give støtte ud fra sociale synspunkter til løsning af vanskeligt stillede familiers boligproblem. De hertil fornødne midler bør stilles til rådighed, således at kommunerne kan administrere de boligpolitiske tilskud efter en samlet vurdering, der omfatter den pågældende families trangssituation, rimeligheden af den konkrete måde, hvorpå familiens boligproblem er blevet løst, samt sikkerhed med hensyn til, at boligtilskuddet ikke overvæltes på lejen. Vanskeligt stillede familier i overbefolkede lejligheder skal kunne få flyttehjælp, således at merlejen ved flytning til en bolig af mere passende størrelse i en periode delvis kompenseres ved tilskud.

I det hele taget bør det offentlige ansvar, både planlægningsmæssigt, administrativt og finansielt, for boligpolitikken i højere grad end hidtil lægges hos kommunerne.

Det understreges, at den generelle boligpolitik må udformes med henblik på landets ca. 1 million boliger. Det er klart, at der for et vist antal boliger, der er opført i de senere år til meget betydelige omkost-

## F. t. beslutn. om den langsigtede boligpolitik.

ninger, vil foreligge problemer, som ikke kan løses inden for rammerne af en generel boligpolitik. Der må i disse tilfælde findes konkrete løsninger.

## Finansielle virkninger.

Den nuværende direkte og indirekte støtte til boligbyggeri og boligforbrug er opgjort til ca. 5 milliarder kr. med stærkt stigende tendens. Således vil rentesikringsordningen, der for 1973-74 er opført til 400 mill. kr., stige til mellem 1 og 2 milliarder kr. på årsbasis i løbet af de kommende 5-10 år, hvis den hidtidige udvikling fortsætter og den gældende lovgivning opretholdes. Også de indirekte tilskud i form af gunstige vilkår for ejerboliger vil stige meget stærkt. Forslaget tager sigte på hurtige besparelser, men også og i ikke mindre grad på at standse den kraftige vækst i boligsubsidierne, som ikke er forsvarlig hverken fra et statsfinansielt eller et samfundsmæssigt synspunkt.

Kvadratmetertilskuddene til nyt byggeri, der for finanslovsforslaget 1973-74 er opført med 1,2 milliarder kr., vil kunne spares i løbet af et par år. Ophævelsen af statens bolig- og byggefond vil i det væsentlige betyde overførsel af visse finansieringsopgaver — ca. 90 mill. kr. på årsbasis — til kommunerne, som de pågældende finansieringsopgaver naturligt påhviler. Rentesikringsordningens afskaffelse og erstatning med en finansieringsordning byggede på markedsførte, værdifaste obligationer vil betyde, at den forventede kraftige vækst i statens udgifter til rentesikring udebliver, og at de nuværende udgifter bortfalder i løbet af en årrække. Ophævelsen af huslejestoppet og de ændrede regler vedr. ejerboliger vil medføre en forøgelse af de offentlige skatteindtægter. En ret væsentlig del heraf vil imidlertid i en længere periode medgå til finansiering af overgangsordninger og til dækning af provenutabet ved ophævelse af omsætningsafgiften på fast ejendom.

Alt i alt vil forslaget medføre, at den stedfindende kraftige vækst i det offentlige direkte og indirekte udgifter til boligpolitikken afløses af en nedgang i udgifterne. Nedgangen vil i de første år være ret betydelig og vil derefter fortsætte i et langsommere tempo i en længere årrække.

*Bemærkninger til de enkelte punkter.*

*Ad 1.* En boligpolitik, der tilsigter at etablere en varig ordning, må baseres på et frit boligmarked. Huslejereguleringen og boliganvisningsbestemmelserne, der indførtes under den 2. verdenskrig, har stedse i princippet været midlertidige, og også boligforliget i 1966 sigtede mod en gradvis afvikling. Det har således aldrig været den officielle politik, at

huslejerestriktioner skulle være et permanent fænomen, og tiden er efter forslagsstillernes opfattelse nu inde til at skabe normale tilstande på boligmarkedet. Ultimo 1971 var huslejereguleringen og boliganvisningsbestemmelserne ophævet i 202 af landets 276 kommuner. 35 kommuner havde alene huslejeregulering og 39 kommuner havde både huslejeregulering og boliganvisning. Situationen er nu moden til at afvikle de ekstraordinære bestemmelser i alle landets kommuner.

Dette vil indebære, at huslejelovens regler, der bl. a. beskytter lejereren mod vilkårlighed og giver vidtstrakt beskyttelse mod opsigelse, bliver almindeligt gældende.

*Ad 2.* Bestemmelsen omfatter både lejligheder i privat og almennyttigt byggeri. Formålet med bestemmelsen er at undgå, at den enkelte kan blive udsat for pludselige, betydelige og uventede ændringer i sin private økonomi som følge af huslejereguleringens ophævelse. Der henvises i denne forbindelse til de almindelige bemærkninger.

Når der ikke ydes kompensation for mindre huslejeforhøjelser, skyldes det, at der stedse har måttet påregnes huslejestigninger fra år til år. Således var lejen i den ældre boligmasse steget med 5-7 pct. årlig i de senere år, også i de regulerede områder. En vis begrænset huslejestigning har således ikke været uventet af de nuværende bolighavere.

Når det foreslås, at kompensationsfinansiering af kommunerne, skyldes det ønsket om i så høj grad som muligt at gøre boligpolitikken til et kommunalt anliggende.

*Ad 3.* Bestemmelsen gælder alene private udlejningsejendomme, og formålet er at inddrage inflationsgevinster, jfr. de almindelige bemærkninger.

Det bemærkes, at såvel lejeindtægten som den omkostningsbestemte leje er beløbsstørrelser, der ændrer sig fra år til år. Man har ikke søgt nærmere at definere „den omkostningsbestemte leje“, men henviser til, at dette begreb, der skal rumme den lovlige leje efter gældende ordning pr. 1. april 1974, for tiden er genstand for vurdering i folketingets boligudvalg. 60 pct.s afgiften er fradragsberettiget ved beregningen af ejerens skattepligtige indkomst.

*Ad 4.* Det almennyttige byggeri har i stigende grad udviklet sig til et byggeri for hele befolkningen. Forslagsstillerne er enig i denne udvikling, der imidlertid samtidig betyder en afsvækkelse af de i snævrere forstand socialpolitiske synspunkter på det almennyttige byggeri. I konsekvens heraf bør de almennyttige selskabers lejefastsættelse følge den almindelige huslejeudvikling. Det foreslås derfor, at boligministeren årligt fastlægger en ajourføring af lejen i almennyttige boliger, eventuelt efter indstil-

ling fra de almennyttige boligselskabers landsorganisation. Forslagsstillerne har den opfattelse, at de almennyttige boligselskaber i praksis vil komme til at øve en ønskværdig modererende indflydelse på den generelle huslejudvikling.

Da det almennyttige byggeri er profitfrit, og da overskud skal anvendes til nyt almennyttigt byggeri, har man ikke — som for private udlejningsejendomme — foreslået nogen 60 pct. afgift af lejeindtægten ud over den omkostningsbestemte leje. Derimod er det foreslået, at huslejeløb ud over, hvad der medgår til drift, forrentning og afdrag på lån, vedligeholdelse og forbedring, skal indbetales til de almennyttige boligselskabers landsbyggefond som en kollektiv opsparing.

*Ad 5.* Forslaget er et led i bestræbelserne for at fremme opsparingen inden for boligsektoren og er i øvrigt i overensstemmelse med den almindelige tankegang, der stedse har været tilgrundliggende for lovgivningen om almennyttigt byggeri. Det forudsættes, at boligministeren har indseende og fornøden kontrol med landsbyggefondens virksomhed, og herunder sikrer, at også nydannede almennyttige boligselskaber kan få indskud eller lån fra fonden, således at monopoldannelser på boligmarkedet undgås.

*Ad 6.* Ejerboliger omfatter såvel parcelhuse som ejerlejligheder og andelsboliger.

Forslaget skal ses i nøje sammenhæng med forslagene om at ophæve den ekstraordinære husleje-regulering og at foretage regelmæssige ajourføringer af lejen i almennyttige boliger samt at ophæve rentesikringsordningen for almennyttigt byggeri. Forslagsstillerne lægger afgørende vægt på, at denne sammenhæng i forslagene fastholdes.

Der er ikke med forslaget taget stilling til, om der bør ske visse ændringer i principperne for de offentlige ejendomsvurderinger. Man har heller ikke i forslaget anført, hvor stor en procent af ejendomsvurderingen lejeværdien af egen bolig bør fastsættes til, idet dette må bero på nærmere overvejelser i tilknytning til den øvrige boligpolitik. Den nævnte procent-sats skal imidlertid være realistisk, dvs., at den må fastsættes med henblik på, at boligudgiften for ejerbolig og sammenlignelige lejeboliger bliver af samme størrelsesorden og med sigte på at afsvække prisstigningerne på parcelhuse og byggegrunde. Forslaget indeholder endvidere en ajourføring af loftet over standardfradraget.

*Ad 7.* Om begrundelsen for forslaget henvises til de almindelige bemærkninger og til bemærkningerne ad 2. En vis stigning i boligudgiften, som også indehavere af ejerboliger har måttet påregne, bør holdes uden for kompensationsordningen. Dette er

grunden til, at der alene foreslås kompensation for den forhøjelse af lejeværdien af egen bolig, der går ud over, hvad anvendelsen af den nuværende ordnings strengeste parcelhusregel ville føre til.

*Ad 8.* Forslaget fastslår en målsætning, men lægger sig ikke fast på midlerne til denne målsætnings opfyldelse. Der henvises til de almindelige bemærkninger.

*Ad 9.* Sagligt kan begrænsningerne i adgangen til at oprette ejerlejligheder i bestående ejendomme alene begrundes med ønsket om at undgå omgævelser af husleje- og boliganvisningsrestriktionerne og med, at ejerboliger under de nuværende forhold har særlige begunstigelser. Ved gennemførelsen af de foran under pkt. 1 og 6 anførte forslag falder de nævnte betæneligheder bort.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger.

*Ad 10.* Der henvises til de almindelige bemærkninger.

*Ad 11.* Det økonomiske Råds formandskab har siden midten af 60'erne peget på værdifaste obligationer som en egnet finansieringsform for nyt byggeri. Den effektive rente af sådanne obligationer kan påregnes at komme til at ligge omkring 5. Det bemærkes i denne forbindelse, at indekstillaug til obligationslånets hovedstol ikke er genstand for indkomstbeskatning, og at ordningen derfor indebærer et kursstimulerende element sammenlignet med de traditionelle obligationslån, hvor hele bruttorenten — også den del, der er kompensation for inflation — er genstand for indkomstbeskatning.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger.

*Ad 12.* Kvadratmetertilskuddene til nyt byggeri belaster statskassen med godt 1 milliard kr. årligt. Forslagsstillerne skønner, at påtrængende finanspolitiske hensyn vil nødvendiggøre en afvikling af disse tilskud inden for en overskuelig fremtid. Det vil derfor være rettest at tage dette i betragtning ved udformningen af en boligpolitik, der tilsigter at etablere en varig ordning af bolig- og byggeforholdene. Man har derfor heller ikke foreslået, at det sparede beløb skal anvendes på andre områder inden for boligpolitikken.

*Ad 13.* Forslagsstillerne har den opfattelse, at boligsikringsordningen efterhånden er kørt fast. Begrebet „husstandsindkomst“ er efterhånden blevet uegnet som kriterium for udmåling af sociale ydelser. Aftrapningen af boligsikringen ved stigende indkomst fører i samvirken med den progressive indkomstskat til uacceptable resultater. Hertil kommer, at boligsikringens principielle forudsætning er en

sådan kontrol med huslejen, at der er sikkerhed mod, at boligsikringen fører til huslejestigninger.

Der er derfor behov for en gennemgribende reform af boligsikringsordningen, og dette behov bliver forstærket af ændringerne i den øvrige boligpolitik.

På budgetoverslagene for perioden frem til 1977 er boligsikringsordningen opført med en årlig udgift på knap en halv milliard kroner. Forslagsstillerne finder, at dette bør være den finansielle ramme for

den ordning, der skal afløse boligsikringen. Man henviser i denne forbindelse til, at de foreslåede ændringer af boligpolitikken åbner mulighed for skatteomlægninger, og at man herved kan tilgodese lavtindkomstgrupperne særligt.

*Ad 14.* De årlige udlån fra fonden udgør for tiden ca. 90 mill. kr. Efter forslagsstillernes opfattelse bør kommunerne selv sørge for finansieringen af de opgaver, fonden tager sigte på.